

Lehký opar, který venku na obloze prve visel, už sluneční paprsky dávno rozehnaly. Vypadalo to na další z teplých dnů, kterými září toho roku skoro až nepatřičně plýtvalo.

1.

TÉMĚŘ CELÉ DOPOLEDNE JSME SE V KANCELÁŘI MOŘILI s jedním zlodějíčkem, co se rozhodl trvat si na svém i navzdory důkazům. Že to nebude jednoduché, jsme ale pochopili hned ráno, jakmile jsme se s ním ve dveřích jeho bytu potkali. Když nám v trenýrkách a děravém tričku přišel otevřít, nejdřív sebou trochu cukl, protože mě znal už z dřívějšíka, ale hned se zase rychle uklidnil. Naše odznaky, které jsme mu s Tonym pro formu ukázali, ho ani nezajímaly.

„Copak potřebujete, pánové?“ Odtazitý a nakvašený hlas, jak taky jinak.

„Promluvit si,“ odvětil jsem.

„Jo? A o čem?“

„Tak všeobecně. O věcech, co se někomu ztratily, a o podobných nesmyslech.“

Pořád ještě stál ve dveřích a já mu přes rameno nahlížel do neutěšené předsíně se špinavou podlahou a všelijakým poházeným harampádím. Ale dovnitř jsme nemohli, my to věděli a jemu už to došlo taky, protože jinak bychom se postáváním na chodbě dávno nezdržovali.

„Tak jo,“ pokrčil nakonec rameny, „předpokládám, že mám přijít někam k vám, co?“

„Mysleli jsme, že vás vezmeme rovnou,“ řekl jsem, „ať to máme všichni co nejdřív z krku a můžeme si jít po svých.“

„Tak to ne,“ zavrtěl rezolutně hlavou, „musím do práce.“

„Do práce? Vždyť je skoro devět a vy jste v trenkách.“

„To je snad moje věc, kdy a jak makám, ne? A jestli si

dobře pamatuju a nezměnily se mezitím paragrafy, tak vy mi teď můžete dát akorát tak předvolání. Takže mi ho vypište a až k vám přijdu, tak se teprv můžeme bavit o těch věcech, co se prý někomu někde ztratily.“

„No jo,“ připustil jsem, „pamatujete si to dobře a paragrafy se zatím taky nezměnily, bohužel.“

„Bohudík.“

„Tak bohudík, jak chcete.“ Ze složky jsem tedy vytáhl formulář předvolání a začal ho vypisovat. „Kdy můžete přijít?“

„Někdy příští týden,“ navrhl dobromyslně, „třeba v pátek.“

„Fajn, tak příští pátek. Napíšu to na půl devátou ráno, může být?“

„Klidně.“

Když jsem formulář vypsal, podal jsem mu ho k podpisu, zatímco Tony po něm našťavaně strílel očima. Originál předvolání jsem muži nechal a kopii jsem si schoval zpět do složky. Nastala chvíle mlčení.

„Takže jedeme?“ zeptal jsem se znovu.

„Cože?“

„No jestli jedeme. Ráno v půl deváté jste u nás měl být, už máte zpoždění. Ale my vás samozřejmě svezeme, ať se nemusíte přes celé město táhnout autobusem.“

Ještě chvíli na mě nechápavě zíral, ale pak mu zřejmě všechno došlo a znovu si před obličej vrazil předvolání.

„Vždyť je tam, kurva, dnešní datum!“ zasyčel na mě.

„No jo,“ souhlasil jsem, „tak jste to minulý týden podepsal.“ Podíval se i na datum podpisu a znovu zaklel.

„Takže jedeme nebo co?“ houkl na něj teď pro změnu Tony, jehož našťavaný výraz vystřídalo pobavení.

„Vy jste fakt čím dál větší svině,“ ucedil muž na půl úst a přejížděl pohledem z Tonyho na mě a zpátky.

„Važte slova,“ upozornil jsem ho a pak mu řekl, ať sebou hodí, protože času jsme s ním už zabili víc než dost. Dál

ani necekl a šel se obléct, moc dobře totiž věděl, že ten jím podepsaný papír v mé složce podstatně mění situaci.

Ale stejně tak, jako se kroutil doma, pokračoval později i u nás. Nikde nebyl, nic neudělal, na nic si nevzpomíná. Měli jsme přitom plný šuplík věcí, které dal na své jméno do zastavárny, a navíc jeho fotku pořízenou bezpečnostní kamerou v chodbě domu, odkud se ty věci noc předtím ztratily. Ale ani to s ním nehnulo.

„Sakra, Hansi,“ říkal jsem už otráveně, „vždyť s tebou byla vždycky celkem rozumná řeč.“ Vykat jsem mu přestal hned v autě cestou k nám. Vlastně jsem ho znal už několik let a tykal jsem mu celou tu dobu, ale když jste na jeho hřišti a nevíte, kdo další u něj v bytě váš rozhovor ještě poslouchá, uctivé chování vám může ušetřit spoustu nepříjemností. „Proč teda teď blbneš a zatloukáš tak tutovou věc?“

„Proč asi?“ utrousil na půl úst a nešťastně se ušklíbl. No jo, věděl jsem to stejně dobře jako on. Byl v podmínce, což znamenalo, že pokud mu něco přišijeme, odsedí si nejen pár měsíců za tuhle prkotinu, ale k tomu i dva roky, co vyfasoval minule.

„Přiznání je polehčující okolnost,“ zkusil to Tony naivně s profláknutou formulkou.

„Jo, ale taky zaručený trest,“ doplnil Hans její druhou část a s nasupeným výrazem si něco vycucl z díry v zubu.

Pozoroval jsem ho a přemýšlel, co dál. Pětatřicátník, nijak zvlášť nažehlený, ale taky žádná pouliční troska. Krátké blond vlasy, podobaný obličej a na krku stříbrný řetěz jako pro pitbula, přitom sotva šedesát kilo živé váhy. Za sebou zatím čtyři tresty, a pokud mu prokážeme to, kvůli čemu tady sedí, čeká ho pátý. Jenže i když všichni tři víme, že to udělal, důkazům toho k dokonalosti přece jen kousek chybí. Ano, v tom činžáku v době vloupání byl, ale záznamy z kamery jsou jen z veřejných prostor. No a samozřejmě, ukradené věci už pár hodin poté prodal do bazaru, ale

jak můžeme dokázat, že je vzal vážně on? A tak dále a tak podobně, obehnaná písnička, které mají všichni policajti vždycky plné zuby. A přiznání? Chtějte ho, když víte, co by to pro něj v tomhle případě znamenalo.

Na stole mi zazvonil telefon.

„Surový,“ ohlásil jsem se rozmrzele, protože hovor na pracovní telefon znamená vždycky jen další práci.

„Fiřt,“ ozvalo se na druhém konci. „Co jsi tak zpruzený, proboha?“ Kolega ze stejné problematiky jako já s Tonym, jen z opačné části města.

„To se ti jen zdá,“ zabručel jsem. „Copak potřebuješ, Fífo?“

„Sháním nějakého Svitáka, nemáš ho náhodou?“ Pohled mi sjel k Hansovi, který si právě mezi prsty probíral svůj psí řetěz.

„Počkej chvíli,“ řekl jsem do sluchátka a pak Tonymu naznačil, ať našeho návštěvníka vezme na chodbu a tam s ním počká.

„Proč ho hledáš?“ zeptal jsem se pak Fiřta.

„A máš ho teda?“

„Jo, mám. Zrovna jsem ho vyhodil z kanclu, ať nás neposlouchá.“

„No zaplať pánbu, sakra! Už jsem myslel, že ho nenajdu. Jeli jsme si pro něj domů a jeho stará nám řekla, že ho chvíli předtím odvezli nějakí jiní policajti. A já už teď hodinu volám na všechny strany, abych zjistil, kdo ho má a proč. Takže je u tebe?“

„Jo, vždyť ti to říkám.“

„Jede ti v něčem?“

„Proč myslíš, že bych ho tady jinak měl?“

„Hm, no jo. A co na něj teda máš?“

„Jdi do háje, Fífo, takhle se to přece nehraje! Buď vybal, o co ti jde, anebo se postav do fronty.“

„No jo, Miko, tak sorry.“ Odkášlal si. „Ráno jsem měl v poště odpovědi z laborky. Vyšel mi na otisky z jednoho